

Nr 126

Av fru Olsson, Elvy, och fröken Pehrsson, om bättre möjligheter till rörelseträning för äldre och rörelsehindrade.

(Lika lydande med motion nr 138 i Andra kammaren)

Handikapputredningen har genom sina undersökningar visat att det finns behov av omfattande åtgärder då det gäller att förbättra vården för de handikappade. Samhällets åtgärder måste i framtiden bli mera aktiva. Det krävs en aktiv vård med uppsökande verksamhet för att uppdaga behoven.

Till de åtgärder som hittills försummats hör rörelseträningen för de handikappade. Framför allt den stora gruppen reumatiker har stort behov av rörelseträning. Dessutom finns behovet hos många äldre, såväl hos dem som vistas i hemmet som hos dem som vistas på ålderdomshem.

Riksföreningen mot reumatism har gjort betydande insatser. Riksföreningen har framför allt inriktat sin sjukgymnastiska verksamhet på landsbygdens och de mindre orternas befolkning, som på grund av avstånd har svårigheter att erhålla regelbunden behandling. Därför har man sedan flera år tillbaka en verksamhet med ambulande behandlingsenheter, envar bemannad med två sjukgymnaster och försedd med en relativt omfattande utrustning. Behandlingsenheterna stationeras för en tid av 3 à 4 månader på en centralt belägen mindre plats där den ena sjukgymnasten upprättar en fast behandlingsmottagning. Den andra sjukgymnasten behandlar patienter i hemmen. Allt sker efter läkarremiss.

Det arbete som utföres av dessa ambulande behandlingsenheter är av mycket stort värde. Det krävs emellertid ytterligare åtgärder om alla som har behov av rörelseträning skall kunna erhålla sådan kontinuerligt. En stickprovsundersökning utförd av Centerns kvinnoförbund i tre landsbygdskommuner, som tidigare presenterats för riksdagen, visar att behovet av rörelseträning är stort.

Det är angeläget att möjligheter till rörelseträning skapas dels för dem som nu aldrig får någon sådan, dels för dem som nu endast behandlas med mycket stora tidsmellanrum.

Givetvis är behandlingen av legitimerad sjukgymnast den bästa formen, vilken skall eftersträvas. Därutöver behövs det emellertid enklare rörelseträning med utbildad personal under mellanliggande perioder och för dem som endast är i behov av enklare träning. Personal som kan bedriva denna

form av rörelseträning vid kontinuerliga besök bör därför utbildas. Även om huvudmannaskapet för denna utbildning skall vara landstingskommunal finner vi det angeläget att statsmakterna genom stimulerande åtgärder medverkar till att den kommer till stånd. I flera landsting har också initiativ redan tagits. Statsmakterna bör också utfärda vissa riktlinjer såväl för utbildningen som för verksamheten. Det är härvid angeläget att kompetensen för den som skall bedriva verksamheten klart slås fast, så att den mera avancerade rörelseträningen endast utföres av de högre utbildade sjukgymnasterna.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående förbättrade möjligheter för åldringar och rörelsehindrade att erhålla rörelseträning i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 20 januari 1970

Elvy Olsson (cp)

Maj Pehrsson (cp)

Nr 127

Av herr Sörenson m. fl., om en inventering av rehabiliteringsbehovet, m. m.

(Lika lydande med motion nr 137 i Andra kammaren)

Till välfärdssamhällets ideologi hör, att samtliga sjuka medborgare skall genom samhällets försorg åtnjuta bästa möjliga sjukvård. Denna vård gäller såväl den somatiska som den mentala sidan hos den sjuka människan. Samhället har uppdragit åt landstingen att vara huvudmän för sjukvården.

Ett allmänt känt bekymmer är sjukvårdens kraftigt ökande kostnader. 1969 beräknas kostnaden för drift och investeringar till ca 8 miljarder kronor. Medan bruttonationalprodukten ökar med ca 4 % per år ökar sjukvårdskostnaderna med ca 16 % per år. Om ingen ändring i sjukvårdskostnadernas starkt stigande trend sker, så beräknas dessa kostnader mot slutet av 1980-talet utgöra 16 % av bruttonationalprodukten.

Då landstingen är sjukvårdens huvudmän, bestämmer givetvis landstingens sjukvårdspolitik i hög grad samhällets kostnader för sjukvården. Men riksdagen har huvudansvaret för landets ekonomiska utveckling. Det